

Willow

ADINDA BİR KIZ

Sabine Bohlmann 1969 yılında Münih'te doğdu. Çocukluk hayali bir prenses olmaktı. Bunun yerine bir aktris, seslendirme sanatçısı ve yazar olup en azından arada sırada da olsa bir prensesi oynamaya, seslendirmeye ve yazmaya fırsatı oldu. Sabine Bohlmann eşi ve iki çocuğuyla Münih'te yaşıyor, çocuklar için yazıyor.

Simona Ceccarelli hayatının yarısını kimyacı olarak laboratuvarında geçirdikten sonra beyaz önlüğünü çıkartıp çocukluk hayalinin peşinden gitmeye karar verdi. San Francisco sanat akademisi illüstrasyon bölümünden mezun olan Ceccarelli 2016'dan beri çocuklar için kitap ve oyun resimliyor. İki çocuğu ve eşiyle birlikte Basel'de yaşıyor.

Elif Öztarhan Karadoğan 1998'de Avusturya Lisesi'nden, 2002'de İstanbul Bilgi Üniversitesi'nden mezun oldu. Çeşitli yayınevlerinde editörlüğün yanı sıra Stefan Zweig'in kitapları başta olmak üzere Almancadan çeviriler yaptı. Çalışmalarını İstanbul'da sürdürüyor.

Sabine Bohlmann'ın
YKY'deki kitapları

- Uykuya Dalamayan Minik Yediuyurun Hikâyesi (2016)
Uykudan Uyanamayan Minik Yediuyurun Hikâyesi (2019)
Minik Yediuyur - Bir Türlü Rahat Edemedim! (2021)
Minik Yediuyur - Çabucak Geçer (2021)
Minik Yediuyur - Benim Battaniyem! (2022)
Minik Yediuyurun Canı Sıkkın (2024)
Willow Adında Bir Kız (2026)

SABINE BOHLMANN

Willow

ADINDA BİR KIZ

Resimleyen
Simona Ceccarelli

Çeviren
Elif Öztarhan Karadoğan

YAPI KREDİ YAYINLARI

Kalbimiz ormanın ritmiyle atıyor
Nefesimiz derenin suyuyla akıyor
Ruhumuz atmacanın sırtında uçuşuyor
Doğanın gücüne güveniyoruz
Çünkü hepimiz onun bir parçasıyız.

Anaklar yepyeni bir dünyanın
Kapasını aralar.

Ama bazen olur ki

Yanlış anaklar seçilir.

Kendinden eminsen başla gönül rahatlığıyla.

Karar verirken acele etme.

Kusursuz insan olmaz.

Her insanın kendine özgü bir yanı vardır.

Willow burnunu cama dayamıştı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; evinin bahçesiyle sınır oluşturan küçük ormanın hatlarını hayal meyal seçebiliyordu.

“Ormanı ne yapayım?” diye fısıldadı Willow. Tam o anda başına koca bir su damlası damladı. Yukarıya baktı. Tavandaki su lekesini fark edince “Çatı da su sızdırıyor, harika!” diye sızlandı.

“Wiilow!” diye seslendi babası aşağıdaki oturma odasından. “Bir gelir misin?”

Willow miskin miskin pencerenin geniş kenarından kayıp yavaşça merdivenden aşağıya indi.

Babası sayılamayacak kadar çok kolinin arasında durmuş çaresizce başını kaşıyordu. “Biraz olsun bana yardım edemez misin, Willow?”

“Ne yapayım, baba?”

“Kolileri boşaltmaya ne dersin?”

“Gireceğim zahmete degecek mi?”

“Evet, degecek Fıstıkçığım, çünkü bundan böyle burada kalacağız.”

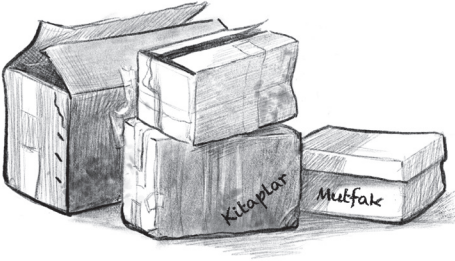
“Aynı şeyi yaşadığımız son beş şehir için de söylemiştin. Ama biz kolileri boşaltır boşaltmaz her şeyi yeniden toplayıp yola devam ettik!”

“Hadi ama, biraz abartıyorsun, Fıstıkçığım. Singapur’da nereden baksan iki sene kalmışsındır.”

“Bir sene.”

“İki!”

“Topu topu bir yıl, çok iyi biliyorum, çünkü yılbaşında bana bir dilek feneri almıştın, ben uyu-yakaldığım için de bir sonraki yılbaşında uçuracağımıza söz vermiştin. Ama bir sonraki yılbaşına kalmadan artık orada oturmuyorduk.”

“Yaa,” dedi babası; yorgun düşmüş bir halde iyice düşündü. “Bana iki yıl önceymiş gibi geliyor.”

“O da mutlaka orada mevsim olmadığındandır; hava hep sıcaktı.”

“Neyse, ne olursa olsun koca bir yıl dayanmışız.” Willow gözlerini yuvarladı. “Fıstıkçığım, nerede iş bulur-sam oraya gitmek zorundayım. Bu burası için de geçerli; doğrusu tam da bu sırada bu evin bize miras kalması iyi denk geldi. Bu yüzden kesinlikle çok uzun bir süre burada kalacağız. Buradan çalışabilirim, hem nihayet bir yandan kitabımı yazmaya da başlayabilirim. Sonra kitap çok satan olur, zengin oluruz ve yaşamımızın sonuna dek mutlu yaşarız!”

Willow iç çekti. Bir kolinin önünde çömeldi, içinden bir kitap alıp isteksizce rafa yerleştirdi. “Odamın tavanı akıyor. Yağmur içeriye yağıyor!” dedi.

“Yaa,” diye yanıt verdi babası yine.

“Bu kadar mı baba? Başka bir şey söylemeyecek misin? Sadece ‘ya’ öyle mi?” Willow soran bakışlarla babasına bakıyordu.

“Bununla ilgileneceğim, söz!”

“Tıpkı tavandaki küf, bodrumdaki çürük kokusu, kilerdeki örümcekler, girişin döşemesindeki eksik tahta, koridordaki çalışmayan elektrik şalteri, tıkanık tuvalet gideri, yalnızca kahverengi su akıtan muslukla ilgileneceğin gibi...”

“Evet, hepsini onaracağım hem de hepsini sen daha ‘yabanmersinipastasınınkremalıgofret’ diyemeden bitirmiş olacağım.”

“Baba, elinden hiçbir iş gelmez ki, çekiç ile çiviye düşmanların arasında sayabiliriz.”

“Willow, tatlım, bundan sonra her şey bambaşka olacak, hepsini kendi ellerimle halledeceğim. Kendi sihirli ellerimle! Bu kapının eşiğinden beceriksiz hiçbir tamirci geçemez. Çünkü bu evde Süper Baba var!” Willow’un babası kolilerden birinin üstüne çıkarak bacaklarını açıp yumruğunu tavana doğru kaldırdı; bir yandan da Superman’in jenerik müziğini mırıldanıyordu.

Willow istemeden gülmeye başladı.

“Aynen öyle! Çünkü asıl süper kahramanlar babalardır! Spagettinin dibini tutturmayı, pantolonlardaki delikleri dikememeyi, üstelik bir de çocukları uçurmayı becerebilirler.” Willow’u kaldırıp daireler halinde döndürdü.

Willow kıkır kıkır gülüyordu. Aslında artık on bir yaşındaydı, babasının onu havalarda döndürmesi türünden eğlenceler için fazla büyümüş olsa da bu çok hoşuna

gidiyordu. Sonra babası onu kendi ayaklarının üzerine yerleştirdi.

“Hem Süper Baba gibi kahramanlar dans da edebilirler! Kimse Süper Baba’dan daha iyi dans edemez! Lütfeder miydiniz? Nasır dansı yapıyoruz. Nasırlarımın üzerinde dursan da şahane görünüyoruz.”

Kolilerin arasında dönerek dans ediyorlardı; Willow’un

babası ciddi bir dansçı yüzü takınmaya çabalarken, Willow da onun gibi yapıyordu. “Jüriden nasır dansına on puan. Dans edenler Adam Flynn, nam-ı diğer Süper Baba ile büyüleyici kızı Willow Flynn, nam-ı diğer Fıstıkçığım!” Kahkahalar atarak yollarında duran bir yığın kirtaba takılıp tökezlediler ve kolilerden çıkardıkları dolabı olmayan paltoların üzerine düştüler.

Adam Flynn sevgiyle kızının başını okşayıp ona bir öpücük kondurdu. “Seni öyle çok seviyorum ki Fıstıkçığım. Göreceksin, burada güzel bir hayatımız olacak. Nihayet yerleşebileceğimiz gerçek bir yuvamız oldu.”

Willow iç çekti. “Ev korkunç derecede eski, baba.”

“Ama bizim evimiz; hem küçükken birkaç yıl burada yaşamışlığın var. Hiç hatırlamıyor musun? Burayı severdin.”

Willow etrafına bakındı. Hafızasının derinliklerinde gizlenmiş olabilecek bir anı bulup çıkarmaya çalıştı. Mutlaka şarkılarda olduğu gibi olmalıydı, bir zaman duyulan şarkılar kafada bir çekmece, bir yerde gizlenmiş durur. Eğer insan doğru çekmeceyi açarsa kolayca şarkıya eşlik edebilir. Üstelik tam olarak nedenini bilmeden. Her bir notayı, her bir dörtlüğü hatırlar. Oysa Willow bir türlü bu eve ait bir anı çekmecesini bulup çıkaramıyordu.

“Sana da bir orman miras kaldı, Fıstıkçığım. Hangi on bir yaşında kızın kendine ait bir ormanı olur?”

“Harika!” diye homurdandı Willow; kızıl saç tellerini yüzünden çekti. “Neyim ben, orman bekçisi mi? Yoksa

değirmenci kızın haylaz çücesi mi? Ormanı ne yapayım? Ağaç mı keseyim? Hânsel ile Gretel mi oynayayım?”

Adam Flynn iç çekti. “Biliyor musun? Az önce kolların birinde yağmur çizmelerini buldum.” Babası Willow’un beyaz puantiyeli kırmızı yağmur çizmelerini çekip çıkardı.

“Eee, ne olmuş?” dedi Willow; soran bakışlarla babasına bakıyordu.

“Dışarıya çık, git ormanını tanı.”

“Ama yağmur yağıyor!”

“Nedir ki, su. Ne kadar tatlı olursan ol, şekerden de değilsin sonuçta, öyle değil mi?”

“Ya kaybolursam?”

Adam Flynn duraksadı. “Bu benim cümlem olmalıydı sanki. Minnoş, orman o kadar büyük değil. Küçük bir kuru diyebiliriz; hem sen üç yaşında daha küçücük bir kızken orada tek başına dolaşıyordun. Evet. Haydi, çık bakalım,” dedi babası; sonra sesini değiştirip ekledi: “Ama yanlış bir yola sapıp tanımadığın kurtlarla konuşma!”

“Merak etme, nineciğim!” diye hınzır hınzır gülümsemi Willow; yağmurluğunu giydi, yağmur çizmelerini ayağına geçirip dışarıya, bahçeye

çıktı. Ne olursa olsun, kolu boşaltmaktan iyidir, diye düşünüyordu. Dışarıya gerçekten de pek hoş görünmüyordu. Islak ve soğuktu. Üstelik

mayıs sonu olduğu için çok ıslak ve çok soğuktu. Neyse ki bahar tatiliydi, bu yeni eve, yeni şehre, yani yeni olan her şeye biraz olsun alışmak için bol bol zamanı olacaktı. Omuzlarını kulaklarına yaklaştırıp yağmur bulutlarına sevimsiz bir bakış attı ve çamurlara bata çıka, ağır adımlarla ormana doğru yürümeye başladı.

Evet, ona bir orman miras kalmıştı. Ölmüş olan Alwina Halasından. İnsana birinden bir şey miras kalması, evet, çok güzel bir şey; ama güzel olmayan, bunun için önce birinin ölmek zorunda olması. Willow Alwina Hala'nın yüzünü hatırlamaya zorladı kendini. Babası Willow'un eskiden Alwina Hala'yla ruh ikizi gibi olduklarını anlatmıştı. O zamanlar Willow küçük bir çocukmuş. Yine de aklına tuhaf bir şekilde, bir önceki evlerinde komodinin üzerinde duran fotoğrafı geliyordu sadece. Sevimli bir kadın. Çok uzun beyaz saçlar. Ortaçağ modasını andıran kahverengi, dalga dalga bir elbise. Boynunda bir sürü zincir. Birinin üzerinde bir tüy asılı, bir ötekinde üzerinde helezon olan tılsım gibi bir şey. Yanında kurda benzeyen bir köpek. Willow geçmiş yıllarda bu resmin önünde durup bu kadında ne olduğunu ne çok sormuştu kendi kendine; çünkü bu Alwina Hala'nın bildik halalardan olmadığına emindi. Willow ondan bahsetmek istediğinde babasının hiç yanıt vermemesi de tuhaftı. Her seferinde inanılmaz çok işi varmış gibi yapardı. Şimdi de hala ölmüştü işte. Babasına bu tarih öncesinden ev, kendisine de küçük orman miras kalmıştı.

Yukarıya ağaçlara baktı, öylesine büyüklerdi ki Willow ağaçlar boyunca yukarıya tırmanacak olsa bulutlara dokunabilecekmiş gibi hissetti.

“Buranın girişi nerede?” diye sordu kendi kendine, çünkü ağaçların arasında yer yer öyle çok çalı çırpı, düşmüş dallar ve uzun otlar vardı ki aralarından geçmek neredeyse imkânsızdı. Ama sonra birdenbire önünde bir yol belirdi. “Tuhaf” diye mırıldandı. “Demek burası gözüm-den kaçmış.”

Ormana girdi. Onun ormanıydı burası. Yağmuru duyuyordu ama ağaçlar yapraklardan bir çatı oluşturduğu için aradan sadece tek tük, büyük damlalar düşüyordu. Enfes kokuyordu. Yosun, kabuk ve mantar kokuları duyuluyordu. Bu koku kızın baştan ayağa sardı. Kalbinin derinliklerine kadar işledi; uzun zamandır kendini bu kadar güvende, bu kadar huzurlu hissetmemişti.

Birdenbire gözlerinin önünde bir sahne canlandı: Buruşuk bir el küçük bir çocuk elini tutmuş nazikçe ağaca koyuyordu. Bir kurt köpeği belirdi gözlerinin önünde; onunla yan yana ormanda geziyorlardı. Elleri köpeğin kürkünün içinde. Küçük bir kâse gördü; içinde ateş yakılmıştı. Ateşin dumanı havada resimler çiziyordu. Kanat, bir ağaç, kendi etrafında dönen bir helezon. İngeler öylesine yoğun, öylesine sahiciydi ki Willow nefes nefese kalmıştı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı, sarsılmış halde gözlerini açtı. Sanki önünde bir şey hareket ediyor gibiydi. Dallar sallanıyordu. Yutkundu. Birdenbire orman ürkütücü bir hal almıştı. Ama aynı zamanda büyümlü bir şekilde ona

doğru çekildiğini hissediyordu. Bir yanını eve koşmak isterken diğer yanını, daha kuvvetli olanını, onu adım adım ormanın içlerine sürüklüyordu. Durup kulak kabarttı. Ne kadar sessizdi. Uzakta yağın yağmurun sesi ve kendi adımlarını dışınında hiçbir şey duyulmuyordu. Sonra yine bir hışırtı. Çok yakınında.

Willow toprağa kök salmışçasına olduğu yerde kalmadı. Bakışları çalılığa doğru yoğunlaştı. Dallar hareket ediyordu. Kız bir adım geri gitti. Sonra onu gördü. Çalılırların içinden bir tilki çıkmıştı. Doğrudan Willow'un gözlerinin içine bakıyordu. Willow hareket etmeye cesaret edemiyordu. Buna rağmen bakışlarını sabit tuttu. Kalbi küt küt atıyordu. Kısa bir an için böyle karşı karşıya durdular. Sonra tilki veda etmek istercesine başını eğer gibi yaparak ortadan kayboldu. Willow onu zevkle izlerdi daha ama tilki yok olmuştu. Tilkiler tehlikeli miydi acaba? Hiç korku duymamıştı. Hayvanın güzelliğiyle büyülenmiş gibiydi. Kırmızı kürkü öylesine yumuşak ve pırıl pırıldı ki neredeyse elini uzatıp hayvanını okşayacaktı.

O anda farkına vardı. Ona miras kalan yalnızca orman değildi. İçinde yaşayan bütün hayvanlar da dahildi. Her bir çiçek, her bir dal, her bir küçük yaprak, hepsi onundu. Tilki de öyle. Tilki de mirasa dahildi. Onun bir tilkisi vardı. Başka kim bilir daha ne hayvanlar vardı onun olan.

Willow elini önünde duran meşenin gövdesine dayadı. “Benim bir ormanım var” diye fısıldadı. “Benim bir ormanım var!” diye bağırdı birden avaz avaz; kahkahalarla yerde duran dalların, köklerin üzerinde zıplıyordu. Sonra bir daha yukarıya baktı; kollarını açıp kendi etrafında dönmeye başladı. Sürekli döndü, döndü; ta ki başı dönüp kendini ormanın yumuşak

zeminine bırakana kadar.

Ağaçların tepesine doğru seslendi: “Merhaba, orman. Ben Willow. Bence birlikte çok eğleneceğiz!”

Willow eve döndüğünde babası kolilerin arasında oturuyordu. Önünde bir fotoğraf albümü vardı. Bir eliyle gözlerini gizledi.

Willow dikkatle yaklaşarak babasını kucakladı. Bunun ne albümü olduğunu çok iyi biliyordu.

Babası gözlerini kaldırıp ona doğru baktı. Kızının içeri girdiğini hiç fark etmemişti. “Yine anılar canlanıyor, Fıstıkçığım. Sanki hâlâ evde bizimle. Her bir köşede onu görüyorum, her yerde o var. Şarkılar mırıldandığını duyuyorum, kahkahalarını duyuyorum.”

Willow gözlerini kapadı. O da annesinin varlığını duymaya çabaladı. Ama başaramadı. Annesi bir kaza geçirip öldüğünde Willow daha çok küçüktü. O zaman babası her

şeyiyle ona karısını hatırlatan bu evde daha fazla kalmak istememişti. Şimdi geri gelmişlerdi ama babası anıların yeniden canlanacağını hesaba katmamıştı. Willow içinse, sanki dört yaşının öncesindeki tüm anıları silinip gitmiş gibiydi.

Sevgiyle babasını kucakladı. “Ama bu çok güzel bir şey” diye fısıldadı. “Bir şekilde hâlâ bizimle olması çok güzel. Bizimle bu evde. Hiç olmaması çok daha üzücü olmaz mıydı!” diyerek babasını teselli etmeye çalıştı küçük kız.

Babası gülümsedi. “Haklısın. Biz onu unutmadığımız sürece o yalnızca bizimle bu evde değil, kalbimizde de yaşayacak.”

Willow belli belirsiz başıyla onaylar gibi yaptı, çünkü ne kadar acı olsa da annesini hiç hatırlayamıyordu. Ama bunu babasına söylememeyi yeğlerdi.